

Літнарівч Тетяна Миколаївна

Де ти бродиш наша доле?

Восьмий збірник поезій.

Чернігів
2005

Де ти бродиш наша доле? Восьмий збірник поезій. ЧДІЕіУ, Чернігів.-32с.

Зміст

Передмова.....	4
Все, терпіння лопнуло в народі.....	6
Господи, аз воздай!.....	7
Недоторканні, опам'ятайтесь!.....	9
Схаменіться, недоторкані.....	11
Відкрийте очі.....	13
Дивний сон	15
Відвічний закон.....	17
Негаразди лісові.....	18
В час скрути.....	19
Минуло моє літо.....	20
У сні я іноді літаю,.....	21
Новий день.....	22
Берізка коло хати.....	23
Туман.....	24
Шипшина.....	25
Осінь.....	26
Зустріч з колишніми учнями	27
Хміль	28
Українському роду немає переводу!	30

Передмова

У восьмий збірник поезій Літнарівич Тетяни Миколаївни увійшли вісімнадцять віршів.

Вона починає свій збірник віршем “Терпіння лопнуло в народу” про недавні президентські вибори. Як і увесь народ, Тетяна Миколаївна брала активну участь у виборах:

- Народ в країні хоче все змінити
- Справедливість, демократію встановити.

Другий вірш стосується минулого президента і його управління державою. Звичайно, це думка простого сільського інтелігента-пенсіонера. Але дуже багато людей будуть згідні із словами цього вірша, що надії людей, які обирали його, колишній президент не виправдав.

У третьому вірші дуже сильно дістається від автора поезій найближчому оточенню колишнього президента, яких у вірші названо “недоторканими”.

У моїй свідомості слово “недоторкани” асоціюється з кастою недоторканих в Індії.

Видно, Тетяна Миколаївна українським депутатам – недоторканим надає аналогічний зміст.

Поглиблює акцент четвертий вірш збірника “Схаменіться, недоторкани” і п’ятий вірш “Відкрийте очі”.

Неможливо не погодитись з автором цих поетичних стрічок, що –

Протягом віків, тисячоліть
Від створення
Закон одвічний панував:
За реванш, зазнайство і гординю
Бог завжди і всіх карав.
Не уподобайтесь грішникам, цим ви, -
Кару ж за це прийдеться нести.

Заслуговує уваги “Дивний сон” Тетяни Миколаївни. Спробуємо розшифрувати його.

Вона бачила повне подвір’я пінгвінів, які молилися з поклонами на схід сонця.

Коли вона хотіла з ними поговорити, вони розтаяли у передсвітанковій імлі. Чотири білі півні сповістили її схід сонця.

Пінгвіни відносяться до загону плаваючих птахів. Їх крила схожі на ласти. Імператорський пінгвін досягає зросту до 1,2 м., а їх вага становить до 42 кг.

В одному із сонників читаємо: “Столпотворение на каком – то празднике, ужине или банкете сулит вам долгожданную встречу с друзьями. Начало активного периода, творческой деятельности. Благоприятен сон, в котором люди в толпе одеты в белое”.

Вже той факт, що пінгвіни були в білих одезах був добрим вісником для Тетяни Миколаївни, що вона зустрінеться зі своїм сином, який прийде з далекої Чукотки. Адже Чукотка на Сході, і вони молились на Схід і кланялися. Крім того, це був знак що її буквально врятують хірургічним втручанням і вона виживе і на цей раз. Вона знову буде писати свої вірші, повернеться на сімдесят дев'ятому році життя до активної творчої діяльності.

У другому соннику читаємо: “Петух во сне означает исключительное везение и рост вашего престижа, однако при этом вы рискуете превратиться в тщеславного и чванливого человека”.

Що ж, побажаємо Тетяні Миколаївні відправити сім збірників поезій, які вийшли у світ на Чернігівщині, у національну парламентську бібліотеку ім.. Вернадського, Книжну палату.

А в Чернігові сім її збірників є в державній обласній універсальній науковій бібліотеці ім.. В.Г. Короленка, бібліотеці Чернігівського державного інституту економіки і управління, а також в електронній бібліотеці ЧДЕіУ.

Побажаємо Тетяні Миколаївні міцного здоров'я, наснаги і нових віршів.

Р.М. Літнарівч

* * *

Все, терпіння лопнуло в народу
Надоїли злидні, здирства, сваволя зброду,
П'ятнадцять років обіцяли,
Ми вірили і надію мали.

А нас весь час грабували,
На заробітки по за границях розганяли.
Казнокради, недоторкані
Ні совісті, ні гордості, не мали,
Безбожно так країну і нарід свій грабувати.

Це вам так просто не минеться,
Прийде час, кара до вас вернеться.
Не лише вам, а чада і нащадки платитимуть за все,
Божий суд їх скрізь найде.

Народ в країні хоче все змінити –
Справедливість, демократію встановити.
Помаранч надію нам подав
Його народ за вожака обрав.

Що ж, надіємося і почекаємо,
Діждемося добрих змін, надію маємо.
Хай збудуться прагнення і наша надія,
Хай згине проклята мафія.

Хай Україна підніметься з руїн і нужди,
Хай запанують розумні закони назавжди.
Чекаємо, ждем виглядаймо,
Своєї праці і рук докладаймо.

А милосердний Господь поверне нам славу,
З нужди підніме народ і державу.

25 по телевизору в новостях объявили, что Кучма с зятем награбили с государства 8 миллиардов, а на следующий день по радио сказали 11 миллиардов Кучма с зятем украли. Народ бедствует, а они все достижения народа грабят себе безнаказанно. Это кошунство потрясло меня.

Господи, аз воздай!

С высоты 21 века
Видно разбой и ненаказанность человека,
Который возглавил державу
И довел её до развалу.

Сам алчно, жадно грабил народ
И поощрялся его весь сброд.
Шутка сказать, за свое правление
11 миллиардов награбил, звучит объявление.

А сколько еще не учтено?
Друзьям тоже право грабить дано.
Страдает ограбленный народ:
Нищета, смертность, гибели виден порог.

Кучма, кучмисты будь прокляты вы,
До чего ж государство свое довели?
Нет прощения вам,
И вашим сатрапам.

Расплачиваться будет все поколение ваше,
Небо тяжёлых грехов не прощает:
Всем по заслугам вернуть обещает.

Сполна получают ваши потомки и чада,
Алчные исчадья ада,
Терпение лопнуло нашего народа
Сброшены цепи голода гнета.

Гигантскою силой воспрянул народ,
Пусть мудрость к победе его поведет.

Справедливость вернуть бы стране,
Казнить казнокрадов вдвойне.

Неприкосновенность совсем уничтожить,
Подъём, процветание умножить.
Пусть по труду все получают,
Грабить страну запрещают.

Людам, идущим с этой моралью,
Не страшны трудности, и времени дали.
Люди, которые волю познали,
Эти люди есть слиток железа и стали,
Отчизне верны. за неё жизнь отдавали.!

Недоторканні, опам'ятайтесь!

Сонце в нас одне –
Світить землянам всім,
Та обранці з недоторканістю
Думають, що воно належить ім..

Що ж, немеритесь браття,
Розводите вакханалію і бродіння;
Награбованим багатством хочете наблизити рай,
Користуючись народним народним терпінням.

Хоч маскуєтесь ви під Мойсея,
Та дії всі ваші нікчемні.
Діла, які творите п'ятнадцятий рік.
Злочинні, антинародні і темні.

На що надієтесь ви?
Що за границя вам допоможе?
Не раз воювати, грабувати нас йшли,
На цей раз скористатися може?

Невже на роду написано нам
Жебраками вічно страждати?
Світити дірками, латками,
Дітей до нужди привчати?

Не надійтесь ви на чужинців,
А скиньте скоріше полуду,
За десяти заповідями жити почніть,
А мудрості хватить у люду.

Народ наш трудящий і мудрий:
З руїн не раз підіймав він державу.
Недоторканні, не ріжте крила йому
І вік поверне Вітчизні славу!

Менше грабуйте, вдавитися можна,
Та й нащадкам прийдеться платити за гріхи,
Небу все видно, воно не прощає:
Потомству вертати прийдеться борги.

Схаменіться, недоторкані.

Хоч вчені грамотні ми дуже,
Але ідемо наманівці
Напевно дії наші засудили б
Козаки запорожці і праотці.

От їм би встати на годину і
Дати заводи наші в руки,
З руїн підняли б Україну
Без помпезності і науки

Щодня співаєм „Ще не вмерла Україна”,
Самі ж її хороним:
Люд розігнали по за границях,
Немічних і дітей не оборонимо.

Недоторкані як хочуть хазяйнують,
Безбожно грабують всю державу.
Палаці зводять, басейни, лімузини, -
Насить попробуй всю ораву.

Грабуй, тягни як заманеться, -
Нікого не карають.
В держави нашій Україні
Закони таких ще не мають.

Чомусь самі себе не поважаємо,
Тому законів розумних і не маємо.
От і скотились у відсталих, підозрілих,
Грабують всіх і все уміло.

Тому і за границя в союз не приймає,
Бо в країні розлад маєш.
Десь гордість втратили свою,
А з совістю давно вже не в ладу.

Ненаситних таких за границя теж боїться,
В союз не приймає, сторониться.
Чи ж скоро кінець настане,
Україна ще на ноги стане?

Скасувати недоторканість б усім,
Жить по законах, як бог велів:
Неньку Україну підіймати,
Всім роботу і платню всім дати, -
Тоді всі нас будуть поважати.

Відкрийте очі.

У світі менш стає добра, -
У 21 вік здавалося пора
Лукавство, здирство подолати,
А Богу вгодному перевагу дати.

Як Іуда ближніх не продавати,
З плеч вдовиних сі рачок не знімати.
А солдатських внуків
У лакеї не готувати.

Як надоумити загребущих?
Що стогін, сльози неімущих
На їхні голови впаде,
Ще й нещадним попаде.

Їх не хвилює доля батьківщини,
Ні народу свого, а ні сиротини.
Набундючили морди, дивляться
Роз'їжджають лімузином, в друзях сатана.

Перегорнули все минуле, заповітне,
Видралися в панство надзвичайне.
Тепер ніщо для них священне.

Відкрити б їм залиплі очі,
Очистити душі від сатани і порчі.
Хіба вас мати не родила?
А світ і життя дає лиш божа сила!

Прокинувшись в перше з небуття,
Очима глянула на світ:
Змінилась оцінка цінностей,
Нове родилось як заповіт.

Я з радістю зустріла нове почуття,
Воно у вись мене несло;
Земні турботи не для мене –
Життя, життя мені дано.

Ясне то щастя бачить небо,
Я справа сонце в висоті,
Хмарки пливуть повільно –
Все усміхається мені.

І зелень розмаїта,
І яблоні в цвіту –
Ясний то гарний світ,
І я в ньому живу, живу.

Життя найцінніший дар неба,
Його цінити треба, берегти;
Не вкорочувати життя негараздами,
А божими шляхами йти.

Дивний сон

Не кожний вірить в чудеса,
Та іноді сон такий бува, -
Як видіння прозоре і яскраве –
Майбутнє передбачить і в уяві.

Колись і здійснення прийде,
Не згубиться тебе не обмане.
Зі мною в 2004 році таке стряслось –
Вже перед ранком відбулось.

Виходжу я на поріг з хати, а в мене двір
Весь пінгвінами забитий так, що ніде стати.

Б їм постати на схід схилились,
Неначе в позі цій молились.
Щось стиха шепотіли,
Кланялись на схід в сутінках передранкових

Поки не зійшло сонце, не розвиднилось як схід,
Я до них заговорила:
Що трапилось? Яка у цім причина?
Вони замовкли, ще раз вклонились
І поступово зникати стали, розтворились.

Лише моїх чотири білих півні
На мене сміливо дивились.
Неначе щось важливе повідомити хотіли,
Та мовою людською вони не володіли.

Закукурікали, крилами забили,
Що новий день настав, так сповістили
А ще загадкою лишилось,
Чому в пінгвінів окраска теж змінилась?

Живи пінгвіни в чорних сюртуках,
З білою маніжкою на грудях і животах.
А мої пінгвіни в сні
В білосніжних одежах всі були.

Міцно збились всі до купочки, молились,
На схід поклони били і молились.
Не наче з сходу когось виглядали,
Не наче дива з сходу теж чекали.

Цей сон душу мою тривожив,
Чому пінгвіни на схід молитись хочуть.
Їх білосніжні постати схилились в молитві, -
В ранкових сутінках ні місяця ні зір невидно.

Мабуть це якесь знамення –
Космічна згадка ;
Колись настане і розгадка
Як пройде час, місяці, роки і пройдуть, -
Події небувалі вже грядуть.

Відвічний закон

Протягом віків, тисячоліть
Від створення світу
Закон відвічний панував:
За реванш, зазнайство і гординю
Бог завжди і всіх карав.

Не уподобайтесь грішникам цим ви, -
Кару за це прийдеться ж нести.

Негаразди лісові.

Якось зійшлися на галявині звірі:
Про життя своє заговорили,
Який страх терплять від людини.
Що на них полюють їх вбивають, -
Спокою ніде не мають.

Осел красномовно виступає:
А ще й грабують нас, цькують, -
Родичі всі наші мруть.
Викидати нас незабаром,
Олігархи захоплять ліс цей даром.

Або іноземцям нас продадуть,
Ой, лишенько, куди ж нам держати путь?
Тут лисиця не вдержалась,
Хитрувато обізвалась

А ви смерті не чекайте,
У ліси великі вирушайте.
Там знайдете спокій і їжу,
Позбудетесь страхів обіду.

Там вільніше вам живеться,
Місця і нам знайдеться.
А побратими наші добрі, милосердні,
Виручали нас завжди ретельно.

Нас не раз вже рятували,
Ділом правим доказали.
Тому багато наших там вже оселилось.
Змужніли, окріпли і прижились.

Ото ж, хто не хоче тут вмирати
В ліси до братів мусить поспішати.

В час скрути.

Коли знемагаю і кидають сили,
Душа у тривозі тремтить.
Останнім зусиллям плетуся до хати,
Молюсь я і плачу в ту мить.

Я щир Тобі сповідаюсь:
Очистити помисли, провини простить,
Синам послати благодаті, -
А мені хай буде те, що належить в ту мить.

Після поступово, під шепіт дібров,
По краплях вертаються сили;
Неначе з далеких країв
Добрі вітри приносили.

На милість твою завжди покладаюсь,
А муза наснаги додасть.
Хоч я в самотині віка доживаю.

Уламки старого, розбитого серця,
Прикrostі долі всі подолаю.
Любов'ю, добром завжди жило,
Лиш не тебе єдиного воно уповало.

І знову проймалася духом погожим,
І втома якось відступала.
Як поруч з тобою в думках я була
І знов з небуття оживала.

Минуло моє літо.

Минуло моє літо,
Осінь пізня на дворі.
Чмень, дерева пожовтіли
І калинові гаї.

Все в минуле відлетіло,
Молодість так не помітно так пройшла.
І душа чогось шукає,
З музою дружбу завела.

Серце стало віщуном,
В час тривоги сигнали подає.
Боїться житейської негоди,
Розум все сприймає так як є.

Та повір, я розумію,
Що пора вже підійшла
Я скорилась своїй долі,
Лиш богу душу віддала.

* * *

У сні я іноді літаю,
Неначе руки, крила підіймаю.
І легко так стає душі,
Думки і помисли ясні.

Летіть в небеснім просторі і спостерігати,
Бо не землі нічого доброго і не чекати.
Тут зависть, жадність, боротьба.
За спокоєм, справедливістю туга.

О пресвята небесна сила,
Я вдячна, що ти хоч мить мене носила.
Хоч у вісні під хмарами я побувала,
Щастя лету я пізнала.

А на землі і помаранч не допоміг,
Та сама течія, той самий біг.
Як видно карма така дісталася народу,
Все йде бісові в угоду.

Так видно господу угодно,
Щоб чоловік не дихнув спокійно.
Щоб душі трударів усіх терзали,
Країну безконечно грабували.

З висоти я все спостерігаю,
На суд небесний надію маю.
Що все-таки, колись скінчиться це свавілля,
Настане справедливість, мир і воля.

Новий день

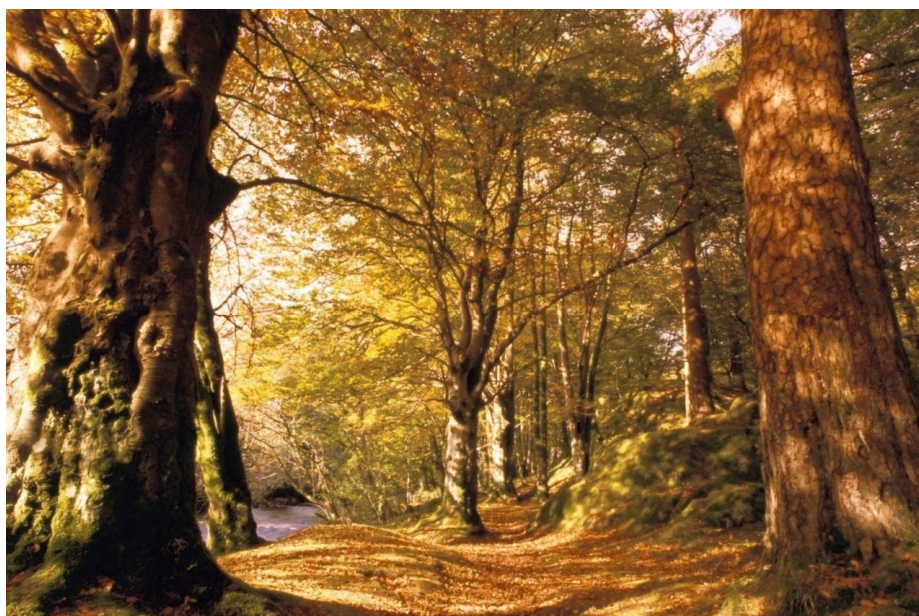
Начался новый день
И новые тревоги:
Внезапно так готовит, -
Глядь и стоит уже на пороге.

Размерно, тихо так тружусь,
Не чиню никому ни кому скверны.
Где ж проблемы те берутся,
Я ведь господу так верна.

Где б найти такой гипноз,
Проблемы все заколдовать;
Что б не мучили меня,
Дали спокойно жить, дышать.

Грянул новый день и новый год,
Новые проблемы появились.
Гложут сердце, не дают спать,
Как будто жизнь остановилась.

Новый день начался,
Начался новый век, -
Все повториться снова,
Не повториться только человек.

Берізка коло хати

Росте біля хати берізка –
Син на пам'ять її посадив.
З лісу приніс як прутик маленький,
Поливав, доглядав і любив.

Виросла, в синь небес піднялась,
Гілля звисає додолу.
На весні в сережки ще й одягалась, -
Струнка, кучерява, весела.

На побачення часто до неї іду, -
Пригорнусь, розпитаю про сина.
Непрошену слізну змахну,
Душі зразу ж дасть силу.

Ти з зорями в ночі розмовляєш,
Місяць шепче таємниці свої,
Хмарки приносять новини,
Що вітер повідав мені розкажи.

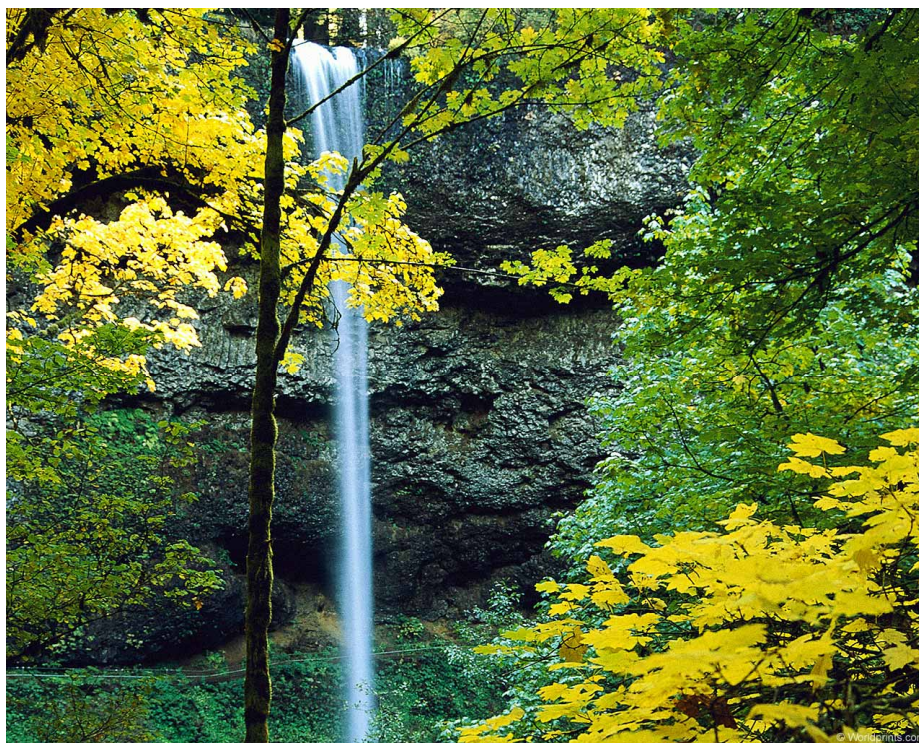
Красуне моя білокура,
Не плач на весні не тужи.
Я рани твої залікую,
А ти про сина мені розкажи.

Туман

Густий туман на дворі
Припав міцно до землі.
Цілує, голубить стомлене поле,
Відпочинок знайде в імлі.

Він знає, що швидко загине,
Що сонячний промінь уб'є,
Ввись злетить, розсіється,
Додолу рососою впаде.

Роса холодна цілюща,
Босими ногами пройдишь.
Умий своє личко рососою,
Змиєш хвороби, сам ісцелись.

Шипшина

В горах на узліссі
Розкішна шипшина росла,
Як зійде сніг навесні
Яскраво і рясно цвіла.

Цвітом своїм ліс прикрашала,
Нектаром духмяним, медовим
Пчіл і джмелів напувала.
Глянеш на неї-зачарує зразу,
Не зірвеш колючкою вколе одразу

Гілки і листочки колючками вкриті,
Краса і душа таємницею оповиті.
Восени, як у ліс забредеш,
Красуню-шипшину знайдеш.

Красу її важко словами описати,
Побачити треба, очима пізнати.
Як в густих, гілках і листках
Яскраві, червоні китиці ягідок висять,

Червоні ягоди, зелені вуса,
Хоч колються – я до них потягнуся.
Аж просяться ягоди – іди назбирай,
Будеш кріпким, здоровим, пий чай.

І справді навару ягідок поп'єш,
Станеш моторним, краще заснеш.
Хоч врода колюча, та добра душа,
Людині слугує ягода ця.

Осінь

Не вистачає слів
Описати чарівність і красу
Золотої осені в саду.
Неначе в рай,

У казку я попала, -
Краса осені мене зачарувала.
Ніжне блакитне небо в горі,
Жовті багряні дерева й кущі.

На сонці позолотою блищать,
Червонобокi яблука висять.
Важкі грона калини похилились,
Грушки пожовкли, соном вже налились.

Трава шовковистою стала,
Бабине літо часто пролітало.
І раптом тишу порушили в горі,
З курликанням летіли у вирі й журавлі.

Ця чарівність і краса
Неначе в рай мене несла.
Природа ця її чарівність надихає,
Злому місця тут немає.

О Боже, яке чудо ти даєш людині,
Добріші будьте, люди, ви від нині.
І щиро дякуйте богу одному
За життя, за сонце, за красу.

Зустріч з колишніми учнями

Приємно дуже, зустрівшись,
Згадати далекі ти роки,
Коли ви маленькі, скромні діти
З портфеликами в школу йшли,

Там вас чемності учили,
Знайомили з премудрістю науки.
Ви пройшли по всіх меридіанах,
Хоч де - хто зівав від скуки.

Від Арктики до Антарктики
Успішно з учителем мандрували.
Пізнали закони у природі,
Доброту і зло вже відрізняли.

На уроці мов в театрі,
Учитель головну роль грав:
Виховував, учив, навики і пізнання давав,
Разом з дітьми шукав, спостерігав.

А зараз бачу вас:
Ви радуєте зір.
Солідні, шановні, дорогі,
І спомин лине з тих далеких пір.

Тепер ви стали діячами:
Сієте вічне, добре на землі,
Щоб вітчизна наша процвітала, -
Для неї послужите ще й ви усі.

Хміль

Зустріла в лісі хміль:
Він так мене зачарував,
Такий зелений, кущистий нічиний, -
До роздуму підвів, оцінку хмелю дав.

На галявині серед лісу.
Поселився древній хміль.
Він гілля дубів і грабів
До верху самого обплів.

Йому там хороше, привільно,
Ніхто його тут не ламав:
Вдовіль вологи і сонця,
Тому розкішно так зростав

Зелений був і плодовитий,
Восени урожай багатий сам давав.
Хто зустрінеється з ним випадково,
Всіх закохував і чарував.

Розкішні грона і суцвіття
Звисали гірляндами додолю з висоти.
На сонці янтарем блищали,
Неначе з кришталю вилиті були.

О, хмелю, хмелю, ти не лише зір чаруєш.
Без тебе людству не обійтись.
У випадках радості й горя ти гостюєш,
Ти перший там вже появивсь.

Народження дитини хмелем обливають,
У дні народження і свята
На весіллях великих і малих –
Хмільне в пошану, так завжди бува.

І не лише у свята великі.
На похоронах хміль теж побував.
Скажи мені, скажи, -
Хто славу всесвітню тобі дав?

Ти людям в радість,
Піднімеш настрій, грайливість родиш.
А іноді ти ворог, -
До горя і біди доводиш.

Українському роду немає переводу!

Українському роду немає переводу,
Культ матері світу сокровенної сили
З Божої ласки ми всі відчули –
Блакитної, вільної, справедливої України.

Невичерпне зерно духу людина в собі несе,
Вогнем любові, мудрості, справедливості
Витравить в корні все зле;
З космосу мудрість, любов почерпне.

Зброєю відродження невмирущій дух є,
Стремління до любові, мудрості, свободи, -
Знищити сили темряви,
Жадності, ненависті, незгоди.

Духовну міць космос нам вселяє,
Забути традиції праотців не дозволяє.
Їх мудрість і геройство з Ярославових часів
Народ в душі носів.

Це новозавітній заклик до людини,
До любові, процвітання нової днини.
Бастіоном мужності, печерська лавра завжди стояла,
Ворожі напади всі відбивала,
Народ український до боротьби надихала.

Як „Руська Правда” мудрість мала
І серед темряви несправедливості наших днів
Пречистий Дух непокори нам вселяв.
В хаотичному гармидері безправ'я і пороків
Лунає заклик до мудрості і нових кроків.

А тут без Божого благословення нам не обійтись,
Молити Бога допомоги:
О Мати Божа, милосердна, підтримною явись,
Щоб на порозі, коли вирішується доля України.
Дух справедливості, мудрості в нас не загинув.

В цих смерках як перед спалахом вічного світла
Боже благословення над Україною розквітне.
І будь на то Господня воля
Вожак нам явиться як доля.

Все згубне, зле, нечисте він зламає,
Промінчиком справедливості скрізь запалає.
Відродиться колишня міць і слава,
Могутньою стане, справедливою державою.

Літнaрoвич Тeтянa Микoлaївнa

Де ти брoдиш, нaшa дoлe?

Вoсьмий збiрник пoезiй

Впoрядкувaв:

Літнaрoвич Рoслaн Микoлaйoвич

Дoцeнт, кaндидaт тeхнiчних нaук

Кoмп'ютерний нaбiр, рeдaгувaння тa мaкетувaння:

Гoрeлик Євгeнiй Вaлeрiйoвич

14000, м. Чeрнiгiв, вул. Бeлoвa, 4

Фaкулътeт гeoiнфoрмaтики i упрaвлiння тeритopiями

Чeрнiгiвськoгo дeржaвнoгo iнституту eкoнoмiки i упрaвлiння

Літнaрoвич Т.М. Дe ти брoдиш нaшa дoлe? Вoсьмий збiрник пoезiй.
Чeрнiгiв, 2005, 32 - с.